

טוכות - תשמ"אחברה נאמנה וחרוצה

הכרתי את מרים לפני כ-50 שנה.
 היא הייתה בין הראשונים שהצטרפו אלינו לאחר עלייתנו לגשר.
 מוצאה של מרים מרוסיה; בחורה צעירה, שקטה, צנועה, לא אהבה להתבלט, אך
 הייתה מוכנה תמיד למלא כל עבודה וכל תפקיד שהוטל עליה, בחרירות ובנאמנות.
 מעולם לא התנגדה ולא כחלה בשום עבודה. הכל היה מוקדש וקשור במשימה
 אחת ויחידה - בניין המשק, בניין קיבוץ עברי.

במרוצת השנים הקימה מרים את משפחתה. הייתה רעיה טובה ואם למופת.

כאשר פקד האסון את המשפחה ובנה הקטן, אברהמיק ז"ל חלה במחלה אנושה,
 טיפלה בו מרים באהבה ללא גבול; במסירות ובשקט, בלי טענות ובלי מרידות.
 היא נשאה את כאבה עמוק בליבה, לא הכבידה על איש. נשארה אותה מרים,
 מסורה ונאמנה, בעלת ההומור הדק, שהיה כה אופייני לה.

עברו שנים ומרים כבר סבתא. היא ידעה ליצור קן משפחתי חם ואוהב
 לכל בני משפחתה.

אז פקדה אותה מחלתה. מרים סבלה בשקט, המשיכה לעבוד ואיש לא שיער
 מה עובר עליה, את גודל יסוריה. כך המשיכה עד אותו יום כשכבר לא
 יכלה להתגבר. גם במצב זה נשארה סבלנית ושקטה. מעולם לא רצחה להטריד איש.

מרים זכתה לראות גם דור רביעי - שתי נינות.
 הלכה מאיתנו חברה צנועה, נאמנה, חרוצה ומסורה.

הלכה רעיה טובה ואם אוהבת.

כזאת הייתה מרים וכך נזכור אותה.

יהי זכרה ברוך.